

Efter forslaget forrentes krav om godtgørelse for svie og smerte, godtgørelse for varigt mén, erstatning for erhvervsevnetab og erstatning for tab af forsørger fra skadestidspunktet til betaling sker med en årlig rente, der svarer til den til enhver tid fastsatte officielle diskonto med et tillæg på 2 pct.

Bestemmelsen er ligesom § 15, stk. 3, indsat efter anbefaling fra Assurandør-Societetet. Reglen skal ses i sammenhæng med reglen i § 15, stk. 3, efter hvilken der ikke foretages regulering af erstatnings- og godtgørelsesbeløb efter skadestidspunktet. Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, helbredelsesudgifter og andet tab er ikke omfattet af den foreslåede regel, idet erstatningskravet for så vidt angår disse tab først opstår efter skadestidspunktet. De nævnte krav vil kunne kræves forrentet efter almindelige regler.

Til § 17

Bestemmelsen fastslår, i hvilket omfang der er regres mod den erstatningsansvarlige, såfremt der som følge af skaden tilkommer skadelidte ydelser fra tredjemand.

I *stk. 1* bestemmes det således, at ydelser i henhold til den sociale lovgivning, herunder dagpenge, sygehjælp, invalidepension, ydelser i henhold til arbejdsskadeforsikringsloven, folkepension m.v., ikke kan danne grundlag for regreskrav. Det samme gælder pensionsydelser fra stat og kommune eller i henhold til anden pensionsordning samt forsikringsydelser uanset forsikringens karakter.

Efter arbejdsskadeforsikringslovens § 55 er der i øjeblikket regres mod skadevolderen for det forsikringselskab, der har tegnet arbejdsskadeforsikring, hvis skadevolderen har handlet med forsæt eller grov uagtsomhed. I lovforslagets § 30 foreslås § 55 imidlertid ændret, således at denne regresadgang ophæves. Regressen for de selskaber, der tegner arbejdsskadeforsikringer, kan efter de seneste foreliggende oplysninger ikke antages at have nogen væsentlig økonomisk betydning for selskaberne og dermed for præmieniveauet.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* er med hensyn til regres for sociale ydelser (bortset fra ydelser efter arbejdsskadeforsikringsloven) i overensstemmelse med gældende ret. Det skal i den forbindelse nævnes, at staten efter § 17 i lov om erstatning til ofre for forbrydelser indtræder i skadelidtes krav mod skadeholderen i det omfang, der er ydet erstatning efter loven. Denne bestemmelse foreslås ikke ændret.

Med hensyn til regres for pensionsydelser har det hidtil været antaget, at der kan gøres regres for

den aktuarmæssigt beregnede forøgelse af pensionsbyrden, som skaden har medført, dog således at kravet kun kan fyldestgøres inden for den del af skadelidtes eget krav, som antages at være fyldestgjort ved pensionen. Denne regres foreslås afskaffet for pensionsydelser, der udbetales af stat, kommune eller i henhold til anden pensionsordning. Omfattet af ordene »anden pensionsordning« er de pensionsordninger, hvor der er skattefradrag for bidrag eller præmier efter lov om beskatning af pensionsordninger m.v. Endvidere er pensioner, der udbetales af en privat arbejdsgiver direkte af virksomhedens midler, omfattet.

For forsikringsydelser får forslaget om ophævelse af regressen kun betydning for forsikringer, der har karakter af en virkelig skadeserstatning, idet der allerede efter den gældende regel i forsikringsaftalelovens § 25 ikke er regres, hvis forsikringen er en summaforsikring. Om forsikringsydelser henvises iøvrigt til forslagets § 22, stk. 2.

Bestemmelsen i *stk. 1* er oprindelig foreslået af erstatningslovudvalget i betænkning I og betænkning II. Baggrunden for forslaget er, at udgifterne ved det sociale sikringssystem efter udvalgets opfattelse bør fordeles på samfundets medlemmer eller grupper af disse efter generelle kriterier og ikke bæres af den enkelte skadevolder. Desuden antages det, at regresretten er uden væsentlig økonomisk betydning, både for så vidt angår sociale ydelser, pensioner og forsikringer. Udvalget fandt det derfor naturligt at ophæve regressen for de nævnte ydelser. Der henvises til betænkning I, side 28–32, side 39 (lovudkastet § 3, stk. 3) og side 43, samt betænkning II, side 45–46 (lovudkastets § 3, stk. 3, og § 9, stk. 2) og side 54–55. Det skal fremhæves, at udvalgets anbefaling af at ophæve regresretten for sociale ydelser formentlig har været medvirkende til, at denne retstilstand (bortset fra ydelser efter arbejdsskadeforsikringsloven og offererstatningsloven) allerede er gældende i dag.

Efter *stk. 2* kan en arbejdsgiver ligesom efter gældende ret gøre regres med den erstatningsansvarlige, såfremt han har udbetalt dagpenge eller sygeløn til en skadelidt eller har udbetalt dertil knyttede ydelser. Der kan dog kun gøres regres i det omfang, arbejdsgiveren har lidt tab. Arbejdsgiverens krav er som hidtil et afledet krav.

Erstatningslovudvalget havde i betænkning I oprindelig også foreslået denne regresadgang ophævet, jfr. betænkningen side 30. I betænkning II foreslog udvalget imidlertid regressen bevaret og foreslog en regel, som i det væsentlige svarer til den, der er medtaget i lovforslaget, jfr. betænkning II, side 30. Baggrunden herfor var især hensynet til